

AGATHA CHRISTIE

Τα ρολόγια

Τα ρολόγια

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα ρολόγια**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Clocks*

Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2015

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γωγώ Αρβανίτη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώτα Κοκκόση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1963. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Στην κόψη του φεγγαριού»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3937-2

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3938-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Τα ρολόγια

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές

Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτήριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μουσικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μουσικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή
Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ
Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ
Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα
Συνέταιροι στο έγκλημα
Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη
Ο άντρας με το καφέ κοστούμι
Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια
Ο γρίφος του παπουτσιού
με την αγκράφα
Στην πλημμυρίδα της ζωής
Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ
Το τέχνασμα με τον καθρέφτη
Η Πύλη του Πεπρωμένου
Ο θάνατος έβαλε τελεία
Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Στον παλιό μου φίλο
ΜΑΡΙΟ
εις ανάμνησιν των υπέροχων γευμάτων μας
στο ΚΑΠΡΙΣ

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το μυθιστόρημα Τα ρολόγια της Άγκαθα Κρίστι εκδόθηκε πρώτη φορά στη Βρετανία τον Νοέμβριο του 1963 και ένα χρόνο μετά κυκλοφόρησε στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Σε αυτό το βιβλίο ο Ηρακλής Πουαρό ούτε επισκέπτεται τον τόπο του εγκλήματος ούτε ανακρίνει ο ίδιος μάρτυρες και γενικώς πρόσωπα σχετιζόμενα με την υπό διερεύνηση υπόθεση. Η πρόκληση είναι να αποδείξει αυτό που πάντα διακηρύττει, ότι η λύση ενός εγκλήματος μπορεί να έρθει μόνο κατόπιν βαθιάς διανοητικής μελέτης των δεδομένων.

Το μυθιστόρημα αυτό σηματοδοτεί την –έστω και κατά το ήμισυ– επιστροφή της Άγκαθα Κρίστι στην πρωτοπρόσωπη διήγηση, μια τεχνική που είχε εγκαταλείψει στα προηγούμενα έργα της με πρωταγωνιστή τον Ηρακλή Πουαρό.

Η υπόθεση του βιβλίου εικονογραφήθηκε και δημοσιεύτηκε σε σειρές στο εβδομαδιαίο βρετανικό περιοδικό Woman's Own. Το 2010 διασκευάστηκε για την τηλεοπτική σειρά Agatha Christie's Poirot, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του Πουαρό.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Ο διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ έχει σχεδόν αποσυρθεί από την ενεργό δράση και μένει πια σπίτι μελετώντας αστυνομική λογοτεχνία και τεχνικές διάσημων αστυνομικών ντετέκτιβ.

Ντικ Χάρντκαστλ

Ο επιθεωρητής της αστυνομίας που αναλαμβάνει να διερευνήσει τον πρώτο φόνο και, κυρίως, να βρει την αληθινή ταυτότητα του πρώτου θύματος, που θα οδηγήσει στην εξιχνίαση του εγκλήματος.

Κόλιν Λαμπ

Πράκτορας των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών. Είναι ο πρώτος άνθρωπος που βρίσκεται, εντελώς τυχαία, στον τόπο του εγκλήματος και θα επιχειρήσει να βοηθήσει τον επιθεωρητή της αστυνομίας να το εξιχνιάσει.

Σίλα Γουέμπ

Στενοδακτυλογράφος στο Γραφείο Κάβεντις. Καλείται για δουλειά στον αριθμό 19 της Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ και εκεί πέφτει πάνω σε ένα αποτρόπαιο θέαμα.

Δεσποινίς Μίλισεντ Πίμπμαρς

Η τυφλή ένοικος του σπιτιού στον αριθμό 19 της Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ.

Δεσποινίς Κάθριν Μάρτιντεϊλ

Διευθύντρια του Γραφείου Γραμματειακής Υποστήριξης και Δακτυλογραφήσεων Κάβεντις, όπου εργάζεται η Σίλα Γουέμπ.

Έννα Μπρεντ

Επίσης δακτυλογράφος και συνάδελφος της Σίλα Γουέμπ.

Συνταγματάρχης Μπεκ

Προϊστάμενος του Κόλιν Λαμπ στις μυστικές υπηρεσίες, ο οποίος του αναθέτει να διαλευκάνει μια περίεργη υπόθεση κατασκοπίας.

Τζέραλτιν Μπράουν

Ένα μικρό κορίτσι που μένει στην πολυκατοικία απέναντι από τον τόπο του εγκλήματος, η παρατηρητικότητα του οποίου προσφέρει πολλά στοιχεία στην έρευνα.

Πρόλογος

Το απόγευμα της 9ης Σεπτεμβρίου ήταν ακριβώς σαν όλα τα άλλα απογεύματα. Κανείς από όσους έμελλε να εμπλακούν στα γεγονότα εκείνης της ημέρας δε θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι είχε κάποιο κακό προαίσθημα. (Με εξαίρεση, φυσικά, την κυρία Πάκερ στο 47 της Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ, που είχε ειδικότητα στα προαισθήματα και περιέγραφε πάντα πολύ αναλυτικά, κατόπιν εορτής, τους αλλόκοτους φόβους και τις τρεμούλες που την έπιαναν. Όμως η κυρία Πάκερ στο 47 ήταν τόσο μακριά από το 19 και τόσο αμέτοχη σε όσα συνέβησαν εκεί, που θα ήταν περιττό να είχε προαισθανθεί οτιδήποτε.)

Για τη δεσποινίδα Μάρτιντεϊλ, τη διευθύντρια του Γραφείου Γραμματειακής Υποστήριξης και Δακτυλογραφήσεων Κάβεντις, η 9η Σεπτεμβρίου ήταν μια ανιαρή ημέρα ρουτίνας. Χτυπούσε το τηλέφωνο, κροτάλιζαν οι γραφομηχανές, η πίεση της δουλειάς ήταν μέτρια, ούτε παραπάνω ούτε παρακάτω από το συνηθισμένο. Τίποτα ιδιαίτερο. Ως τις 2:35 μ.μ. η 9η Σεπτεμβρίου θα μπορούσε καλύτερα να είναι μια μέρα όπως όλες στη δουλειά.

Στις 2:35 στην αίθουσα των δακτυλογράφων χτύπησε το εσωτερικό τηλέφωνο από το γραφείο της δεσποινίδος Μάρτιντεϊλ και στην κλήση απάντησε η Έντα Μπρεντ με τη συνηθισμένη ξέπνοη και ελαφρώς ένρινη φωνή της, σπρώχνοντας με τη γλώσσα της μια καραμέλα κατά μήκος του κάτω χείλους της.

«Ναι, δεσποινίς Μάρτιντεϊλ.»

«Έντα! Σου έχω πει να μη μιλάς μ' αυτόν τον τρόπο όταν απα-

ντάς στο τηλέφωνο. Άρθρωσε καθαρά και ανάπνεε από τη μύτη, όχι από το στόμα».

«Συγγνώμη, δεσποινίς Μάρτιντεϊλ».

«Καλύτερα. Μπορείς, όταν το προσπαθείς, Στείλε μου εδώ τη Σίλα Γουέμπ».

«Δε γύρισε ακόμη από το μεσημεριανό της διάλειμμα, δεσποινίς Μάρτιντεϊλ».

«Α». Η ματιά της δεσποινίδος Μάρτιντεϊλ έπεσε στο ρολόι πάνω στο γραφείο της. 2:36. Ακριβώς έξι λεπτά καθυστέρηση. Η Σίλα Γουέμπ άρχιζε να γίνεται αμελής τώρα τελευταία. «Στείλ' την μέσα αμέσως μόλις έρθει».

«Μάλιστα, δεσποινίς Μάρτιντεϊλ».

Η Έννα επανέφερε την καραμέλα στο κέντρο της γλώσσα της και, ρουφώντας με απόλαυση, συνέχισε τη δακτυλογράφηση του *Γυμνού Έρωτα*, του Αρμάντ Λεβίν. Οι λεπτομερέστετες ερωτικές περιγραφές την άφηναν αδιάφορη, όπως και τους περισσότερους από τους αναγνώστες του κυρίου Λεβίν, παρά τις προσπάθειές του. Το βιβλίο του ήταν χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο ανιαρό από την ανιαρή πορνογραφία. Παρά τα σκανδαλιστικά εξώφυλλα και τους προκλητικούς τίτλους, οι πωλήσεις έπεφταν κάθε χρόνο και ο τελευταίος λογαριασμός για τη δακτυλογράφηση του είχε σταλεί ήδη τρεις φορές.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η Σίλα Γουέμπ, λίγο λαχανιασμένη.

«Σε ζήτησε η Ξανθιά Γάτα», είπε η Έννα.

Η Σίλα Γουέμπ έκανε έναν μορφασμό.

«Αμάν αυτή η ατυχία μου... τη μοναδική μέρα που άργησα!»

Έστρωσε τα μαλλιά της, πήρε στιλό και σημειωματάριο και χτύπησε την πόρτα της διευθύντριας.

Η Κάθριν Μάρτιντεϊλ σήκωσε τα μάτια από τα χαρτιά της. Ετών σαράντα και κάτι, ξεχειλίζε δυναμισμό και επαγγελματική επάρκεια. Το ξανθοκόκκινο μαλλί και το ογκώδες στιλιζαρισμένο χτένισμα την έκαναν να μοιάζει με γάτα, εξ ου και το παρατσούκλι Ξανθιά Γάτα που της είχαν δώσει.

«Άργησες, δεσποινίς Γουέμπ».

«Συγγνώμη, δεσποινίς Μάρτιντεϊλ. Το λεωφορείο έπεσε σε μποτιλιάρισμα».

«Πάντα έχει μποτιλιάρισμα τέτοια ώρα. Φρόντισε να το υπολογίζεις». Συμβουλευτήκε το σημειωματάριό της. «Τηλεφώνησε κάποια δεσποινίς Πίμπμαρς. Θέλει μια στενογράφο στις τρεις. Ζήτησε συγκεκριμένα εσένα. Έχεις ξαναδουλέψει για αυτήν;»

«Δε θυμάμαι κάτι τέτοιο, δεσποινίς Μάρτιντεϊλ. Όχι πρόσφατα, τουλάχιστον».

«Η διεύθυνση είναι Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ 19». Έκανε μια ερωτηματική παύση, όμως η Σίλα Γουέμπ κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Δε θυμάμαι να έχω πάει ποτέ εκεί».

Η δεσποινίς Μάρτιντεϊλ έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι.

«Στις τρεις. Προλαβαίνεις άνετα. Έχεις άλλο ραντεβού σήμερα το απόγευμα; Α, ναι», συνέχισε ενώ η ματιά της διέτρεχε τη λίστα των ραντεβού που είχε δίπλα της, πάνω στο γραφείο. «Καθηγητής Πέρντι, στο ξενοδοχείο Κάρλοου. Στις πέντε. Θα έχεις τελειώσει μέχρι τότε. Εάν όχι, θα στείλω την Τζάνετ».

Της έδωσε με ένα νεύμα την άδεια να φύγει και η Σίλα επέστρεψε στην αίθουσα των δακτυλογράφων.

«Τίποτε ενδιαφέρον, Σίλα;»

«Μπα, άλλη μια βαρετή μέρα. Κάποια γριά στην Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ στις τρεις. Και στις πέντε έχω τον καθηγητή Πέρντι... κατεβατά από αρχαιολογικές ονομασίες, φρίκη! Μακάρι να τύχαινε καμιά φορά κάτι συναρπαστικό».

Άνοιξε η πόρτα του γραφείου της δεσποινίδος Μάρτιντεϊλ.

«Σίλα, βλέπω ότι έχω σημειώσει κάτι εδώ. Αν η δεσποινίς Πίμπμαρς δεν έχει επιστρέψει στο σπίτι της όταν φτάσεις, εσύ να μπεις, η πόρτα δε θα είναι κλειδωμένη. Θα μπεις, θα πας στο δωμάτιο στα δεξιά του χολ και θα περιμένεις. Τα θυμάσαι ή να σου τα γράψω;»

«Τα θυμάμαι, δεσποινίς Μάρτιντεϊλ».

Η δεσποινίς Μάρτιντεϊλ αποσύρθηκε στο ιερό άδυτό της.

Η Έντα Μπρεντ ψαχούλεψε κάτω από την καρέκλα της και τράβηξε στα κρυφά ένα φανταχτερό γοβάκι με τακούνι-στιλέτο που είχε ξεκολλήσει.

«Πώς θα γυρίσω σπίτι μου;» κλαπούρισε.

«Ωχ, σταμάτα να τρώγεις... κάτι θα σκεφτούμε», είπε ένα από τα άλλα κορίτσια και συνέχισε τη δακτυλογράφηση.

Η Έντα αναστέναξε και πέρασε καινούργιο χαρτί στον κύλινδρο:

Ο πόθος τον κυρίεψε. Με φρενιασμένα δάχτυλα έσκισε από το στήθος της το αραχνούφαντο σιλινό μετάξι και την έριξε στον κάπανά.

«Να πάρει», είπε η Έντα και άπλωσε να πιάσει το διορθωτικό.

Η Σίλα πήρε την τσάντα της και βγήκε.

Η Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ* ήταν μια φανταστική ιδέα κάποιου κατασκευαστή της βικτοριανής εποχής και είχε υλοποιηθεί κατά τη δεκαετία του 1880: μια ημισέληνος από διώροφες μονοκατοικίες με κήπο, χτισμένες πλάτη με πλάτη. Αυτή η εκκεντρική αρχιτεκτονική σύλληψη έκανε δύσκολη τη ζωή όσων δε γνώριζαν τη γειτονιά. Αν έρχονταν από την εξωτερική πλευρά της Κρέσεντ, δεν έβρισκαν τα μικρά νούμερα και, αν έρχονταν από την εσωτερική, δεν έβρισκαν πουθενά τα μεγάλα. Τα σπίτια ήταν όμορφα, φροντισμένα, με κομψά μπαλκόνια, πολύ νοικοκυρεμένα και καθασπρέπει. Ο εκσυγχρονισμός δεν τα είχε αγγίξει ακόμη, εξωτερικά, τουλάχιστον. Γιατί οι κουζίνες και τα μπάνια τους είχαν ήδη αισθανθεί τον άνεμο της αλλαγής.

Το νούμερο 19 δεν είχε τίποτα το ξεχωριστό. Είχε ωραίες κουρτίνες στα παράθυρά του και ένα γυαλισμένο μπρούτζινο χερούλι στην εξώπορτα. Οι κλασικές τριανταφυλλίες πλαισίωναν το μονοπάτι του μπροστινού κήπου ως την είσοδο του σπιτιού.

Η Σίλα Γουέμπ άνοιξε την καγκελόπορτα του κήπου, ανέβηκε ως την εξώπορτα και χτύπησε το κουδούνι. Δεν πήρε απάντηση

---

* «Crescent» σημαίνει ημισέληνος αλλά και καμπύλη οδός. [Σ.τ.Μ.]

και, αφού περίμενε μερικά δευτερόλεπτα, έκανε όπως της είχαν πει. Κατέβασε το μπρούντζινο χερούλι. Η πόρτα άνοιξε και η Σίλα μπήκε στο σπίτι. Η πόρτα στα δεξιά του μικρού χολ ήταν μισάνοικτη. Χτύπησε, περίμενε λίγο και ύστερα μπήκε. Ήταν ένα συνηθισμένο, πολύ ευχάριστο καθιστικό, λίγο παραφορτωμένο ίσως για τα σύγχρονα γούστα. Το μόνο αξιοπρόσεκτο εκεί ήταν τα πολλά ρολόγια. Ένα εκκρεμές δαπέδου στη γωνία, ένα πορσελάνινο στο περβάζι του τζακιού, ένα ασημένιο ρολόι-φαναράκι με χειρολαβή στην κορυφή πάνω στο γραφείο, ένα μικρό μέσα σε επίχρυσο πλαίσιο με περίτεχνα σκαλισμάτα σε μια εταζέρα κοντά στο τζάκι και, πάνω σε ένα τραπεζάκι δίπλα στο παράθυρο, ένα παλιό ταξιδιωτικό ξυπνητήρι σε φθαρμένη δερμάτινη θήκη, με εγχάρακτη διαγώνια στη μία άκρη τη λέξη *POZMAP!** με ξεθωριασμένα χρυσά γράμματα.

Η Σίλα Γουέμπ κοίταξε με κάποια έκπληξη το ρολόι που ήταν πάνω στο γραφείο. Έδειχνε λίγο μετά τις τέσσερις και δέκα. Το βλέμμα της στράφηκε στο ρολόι στο ράφι του τζακιού. Έδειχνε ακριβώς την ίδια ώρα.

Η Σίλα τινάχτηκε τρομαγμένη, όταν άξαφνα ακούστηκαν κάπου πάνω από το κεφάλι της ένας βόμβος, μετά ένα κλικ και από το πορτάκι ενός ξύλινου σκαλιστού ρολογιού στον τοίχο πετάχτηκε ένας μικροσκοπικός κούκος που φώναξε δυνατά και με σιγουριά: *Κούκου, Κούκου, Κούκου!* Η σκληρή φωνή ήταν σχεδόν απειλητική. Ο κούκος αποσύρθηκε το ίδιο απότομα και το πορτάκι έκλεισε με έναν μικρό κρότο.

Με ένα μισό χαμόγελο στα χείλη της, η Σίλα Γουέμπ ξεκίνησε να κάνει τον γύρο του καναπέ. Κι εκεί κοκάλωσε και τινάχτηκε προς τα πίσω.

Ανάσκελα στο πάτωμα, με χέρια και πόδια ανοιχτά, ήταν το πτώμα ενός άνδρα. Τα μάτια του ήταν μισάνοικτα και τυφλά. Είχε μια μεγάλη σκουρόχρωμη υγρή κηλίδα στο στήθος του σκούρου γκρι κοστουμιού του. Σχεδόν μηχανικά, η Σίλα έσκυψε μέχρι

---

* Στο πρωτότυπο Rosemary: δεντρολίβανο. (Σ.τ.Ε.)

κάτω. Άγγιξε το μάγουλό του —ήταν κρύο—, άγγιξε το χέρι του, το ίδιο... άγγιξε τον υγρό λεκέ και τράβηξε απότομα πίσω το χέρι της κοιτώντας με τρόμο.

Την επόμενη στιγμή άκουσε το χαρακτηριστικό κλικ μιας αυλόπορτας και το κεφάλι της στράφηκε αυτόματα προς το παράθυρο. Είδε μια γυναικεία σιλουέτα να ανεβαίνει βιαστικά το μονοπάτι του κήπου. Η Σίλα ξεροκατάπιε, ο λαιμός της είχε στεγνώσει. Έμεινε ριζωμένη εκεί που βρισκόταν, ανίκανη να κινηθεί, ανίκανη να φωνάξει... κοιτώντας μόνο μπροστά της.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε στο δωμάτιο μια ψηλή ηλικιωμένη γυναίκα κρατώντας μια τσάντα με ψώνια. Είχε σγουρά γκριζα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, ώστε να αφήνουν ελεύθερο το μέτωπό της, και μεγάλα ωραία γαλάζια μάτια. Το βλέμμα της γυναίκας πέρασε πάνω από τη Σίλα χωρίς να σταθεί.

Η Σίλα έβγαλε έναν αδύναμο ήχο, σαν κρώξιμο. Τα μεγάλα γαλάζια μάτια στράφηκαν προς το μέρος της.

«Ποιος είναι εκεί;» είπε η γυναίκα αυστηρά.

«Δεν είναι... είναι...» Η κοπέλα σώπασε καθώς η γυναίκα προχώρησε γρήγορα προς τον καναπέ για να κάνει τον γύρο.

Κι ύστερα ούρλιαξε:

«Μη! Θα τον... θα τον πατήσετε! Είναι νεκρός...»

Αφήγηση του Κόλιν Λαμπ

Για να χρησιμοποιήσω αστυνομική ορολογία: Την 9η Σεπτεμβρίου και ώρα 2:59 μ.μ. βάδιζα επί της Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ με κατεύθυνση προς δυσμάς. Ήταν η πρώτη μου επαφή με την Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ και, ειλικρινά, είχα μπερδευτεί.

Ακολουθούσα το ένστικτό μου, με μια επιμονή που μέρα με τη μέρα γινόταν όλο πιο πεισματική όσο το ένστικτο δεν έλεγε να με ανταμείψει. Είμαι τέτοιος τύπος.

Ο αριθμός που έψαχνα ήταν το 61. Εύκολο; Όχι. Δεν τον έβρισκα. Έχοντας ακολουθήσει προσεκτικά τους αριθμούς από το 1 ως το 35, είχα φτάσει στο τέρμα της Κρέσεντ. Εκεί, μια οδός με το άσχετο όνομα Όλμπανι Ρόουντ μού έφραζε τον δρόμο. Γύρισα πίσω. Στην απέναντι πλευρά της Κρέσεντ, τη βορινή, δεν υπήρχαν σπίτια, υπήρχε μόνο ένας μαντρότοιχος. Και πέρα από τον μαντρότοιχο ψηλές σύγχρονες πολυκατοικίες με διαμερίσματα, η είσοδος των οποίων βρισκόταν προφανώς σε κάποιον άλλο δρόμο. Καμία βοήθεια από εκεί.

Κοιτούσα τα νούμερα που προσπερνούσα. 24, 23, 22, 21, Βίλα Ντιάνα (προφανώς το 20... και ένας πορτοκαλής γάτος πάνω στην κολόνα της αυλόπορτας να γλείφεται), 19...

Η πόρτα του αριθμού 19 άνοιξε ξαφνικά και ένα κορίτσι βγήκε από το σπίτι και έτρεξε στο μονοπάτι του κήπου με ταχύτητα βολίδας. Η εντύπωση της βολίδας ενισχύθηκε από το ουρλιαχτό που

συνόδευε την τρεχάλα. Μια δυνατή ψιλή τσιρίδα που δεν είχε τίποτα το ανθρωπινό. Το κορίτσι πέρασε την αυλόπορτα και έπεσε πάνω μου με τόση φόρα, που παραλίγο να με ρίξει στο πεζοδρόμιο. Και δεν έπεσε απλώς πάνω μου· γαντζώθηκε πάνω μου με έναν φρενιασμένο, απελπισμένο τρόπο.

«Σταθείτε!» είπα, καθώς ξαναβρήκα την ισορροπία μου. Την ταρακούνησα. «Σταθείτε, λέω!»

Η κοπέλα στάθηκε. Έμεινε γαντζωμένη πάνω μου, όμως στάματσε να ουρλιάζει. Τώρα αγκομαχούσε, παίρνοντας κοφτές, νικητές ανάσες.

Δε θα έλεγα ότι η αντίδρασή μου ήταν εξαιρετική· τη ρώτησα αν συνέβαινε κάτι. Καταλαβαίνοντας πόσο ανόητη ήταν η ερώτηση, τα μπάλωσα.

«Τι συμβαίνει;»

Το κορίτσι πήρε μια βαθιά εισπνοή.

«Εκεί μέσα!» είπε δείχνοντας πίσω της.

«Ναι;»

«Είναι ένας άνδρας στο πάτωμα... νεκρός... Και θα τον πατούσε».

«Ποιος; Γιατί;»

«Γιατί... είναι τυφλή, νομίζω. Κι αυτός έχει αίματα πάνω του». Κοίταξε κάτω και χαλάρωσε το ένα από τα χέρια της που έσφιγγε το σακάκι μου. «Έχω κι εγώ αίματα. Έχω κι εγώ».

«Ναι, πράγματι», είπα. Κοίταξα τους λεκέδες από αίμα στο μανίκι του σακακιού μου. «Και τώρα έχω κι εγώ», συμπλήρωσα. Αναστέναξα και έκανα μια γρήγορη εκτίμηση της κατάστασης. «Πάμε μέσα να μου δείξετε», πρότεινα.

Η κοπέλα άρχισε να τρέμει.

«Δεν... δεν μπορώ, δεν μπορώ... δεν ξαναπάω εκεί μέσα».

«Ίσως έχετε δίκιο». Κοίταξα γύρω. Δεν είδα πουθενά μέρος κατάλληλο για να ακουμπήσει κάποιος ένα μισολιπόθυμο κορίτσι. Την έβαλα να καθίσει στο πεζοδρόμιο, με το μαλακό, ακουμπώντας την πλάτη της στα κάγκελα.

«Μείνετε εδώ μέχρι να επιστρέψω», είπα. «Δε θ' αργήσω. Θα είστε εντάξει. Αν αισθανθείτε άσχημα, σκύψτε μπροστά και βάλτε το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατά σας».

«Είμαι... είμαι εντάξει τώρα».

Αυτό δεν ήταν απολύτως σίγουρο, αλλά δεν έμεινα να το συζητήσω. Τη χτύπησα ενθαρρυντικά στον ώμο και ανέβηκα με γρήγορο βήμα το μονοπάτι του κήπου. Πέρασα από την ανοιχτή πόρτα της εισόδου, στάθηκα μια στιγμή στο χολ, κοίταξα μέσα από την πόρτα στα αριστερά μου, είδα μια έρημη τραπεζαρία, πήγα στην απέναντι πόρτα και μπήκα σε ένα καθιστικό.

Το πρώτο πράγμα που είδα ήταν μια ηλικιωμένη γυναίκα με γκριζα μαλλιά καθισμένη σε μια καρέκλα. Με το που μπήκα, έστρεψε απότομα το κεφάλι της και είπε:

«Ποιος είναι;»

Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν τυφλή. Τα μάτια της, ενώ ήταν στραμμένα προς το μέρος μου, εστίαζαν σε κάποιο σημείο πίσω από το αριστερό αυτί μου.

Απάντησα αμέσως, χωρίς περιστροφές:

«Μια κοπέλα βγήκε στον δρόμο τρέχοντας και είπε ότι υπάρχει ένας νεκρός εδώ μέσα».

Είχα μια αίσθηση παραλόγου λέγοντας αυτά τα λόγια· δε φαινόταν διόλου πιθανό να υπήρχε ένας νεκρός μέσα σε εκείνο το νοικοκυρεμένο δωμάτιο με αυτή την ήρεμη γυναίκα που καθόταν με τα χέρια διπλωμένα στα γόνατά της.

Η απάντησή της ήταν άμεση.

«Είναι πίσω από τον καναπέ».

Πήγα προς τη γωνία του καναπέ και έκανα τον γύρο. Και είδα... τα ανοιχτά χέρια... τα γυάλινα μάτια... τον μεγάλο λεκέ από πηγμένο αίμα.

«Πώς έγινε;» ρώτησα ξερά.

«Δεν ξέρω».

«Μα... δεν μπορεί. Ποιος είναι αυτός;»

«Δεν έχω ιδέα».

«Πρέπει να έρθει η αστυνομία». Κοίταξα γύρω. «Πού είναι το τηλέφωνο;»

«Δεν έχω τηλέφωνο».

Την παρατήρησα καλύτερα.

«Εσείς μένετε εδώ; Είναι το σπίτι σας;»

«Ναι».

«Μπορείτε να μου πείτε τι συνέβη;»

«Βεβαίως. Επέστρεφα από τα ψώνια μου...» Πρόσεξα μια τσάντα με ψώνια παρατημένη σε μια πολυθρόνα κοντά στην πόρτα. «Μπήκα εδώ. Κατάλαβα αμέσως πως κάποιος βρισκόταν στο δωμάτιο· ένας τυφλός το καταλαβαίνει εύκολα. Ρώτησα ποιος είναι. Δεν πήρα απάντηση. Άκουσα μόνο ήχο γρήγορης αναπνοής. Πήγα προς τον ήχο... και τότε κάποια μου φώναξε... κάτι για έναν νεκρό και ότι θα πατούσα πάνω του. Κι ύστερα αυτή η κάποια, που δεν ξέρω ποια ήταν, πέρασε σαν σφαίρα από δίπλα μου και βγήκε από το δωμάτιο ουρλιάζοντας».

Κούνησα το κεφάλι μου. Οι διηγήσεις τους ταίριαζαν.

«Και τι κάνατε τότε;»

«Προχώρησα πολύ προσεκτικά, ώσπου το πόδι μου συνάντησε ένα εμπόδιο».

«Και μετά;»

«Γονάτισα. Ψηλάφισα κάτι... ένα ανδρικό χέρι. Ήταν κρύο... δεν είχε σφυγμό. Σηκώθηκα, ήρθα ως εδώ και κάθισα για να περιμένω. Κάποιος θα ερχόταν αργά ή γρήγορα. Η νεαρή, που δεν ξέρω ποια ήταν, θα καλούσε βοήθεια. Σκέφτηκα ότι ήταν καλύτερα να μη φύγω από το σπίτι».

Με εντυπωσίασε η ηρεμία αυτής της γυναίκα. Δεν είχε τσιρίξει, δεν είχε φύγει από το σπίτι πανικόβλητη, παραπατώντας. Είχε καθίσει ήρεμα σε μια άκρη και περίμενε. Ήταν ό,τι πιο λογικό θα μπορούσε να κάνει, όμως χρειαζόταν κότσια για να το κάνει.

Την άκουσα να με ρωτάει:

«Εσείς ποιος ακριβώς είστε;»

«Ονομάζομαι Κόλιν Λαμπ. Έτυχε να περνάω απέξω».

«Πού είναι η νεαρή;»

«Την άφησα καθισμένη δίπλα στην εξώπορτα. Έχει πάθει σοκ. Πού θα βρω ένα τηλέφωνο εδώ κοντά;»

«Υπάρχει ένας τηλεφωνικός θάλαμος καμιά πενήντα μέτρα πιο κάτω στον δρόμο, ακριβώς πριν από τη γωνία».

«Σωστά. Θυμάμαι ότι τον είδα περνώντας. Πάω να τηλεφωνήσω στην αστυνομία. Εσείς θα...» Κόμπιασα.

Δεν ήξερα αν έπρεπε να πω: *θα μείνετε εδώ*; Μήπως έπρεπε να το κάνω: *θα είστε εντάξει εδώ*;

Η γυναίκα με απάλλαξε από το δίλημμα.

«Πηγαίετε καλύτερα να φέρετε μέσα την κοπέλα», είπε αποφασιστικά.

«Δεν ξέρω αν θα έρθει», είπα με αμφιβολία στη φωνή.

«Όχι εδώ, φυσικά. Πηγαίνετέ τη στην τραπεζαρία, στην απέναντι πλευρά του χολ. Πείτε της ότι ετοιμάζω τσάι».

Σηκώθηκε και βάδισε προς το μέρος μου.

«Μα... μπορείτε να...»

Ένα ανχνό, πικρό χαμόγελο πέρασε φευγαλέα από το πρόσωπό της.

«Νεαρέ μου, ετοιμάζω μόνη μου τα γεύματά μου στην κουζίνα μου εδώ και δεκατέσσερα χρόνια, αφότου ήρθα σε αυτό το σπίτι. Τυφλή δε σημαίνει απαραίτητως και ανίκανη».

«Με συγχωρείτε. Ανοησία μου. Θα μπορούσα να μάθω το όνομά σας;»

«Μίλισεντ Πίμπμαρς... δεσποινίς».

Βγήκα από το σπίτι και κατέβηκα το δρομάκι του κήπου. Η κοπέλα σήκωσε τα μάτια της, με είδε και προσπάθησε να σηκωθεί όρθια.

«Νο... νομίζω πως τώρα είμαι εντάξει... σε γενικές γραμμές».

Τη βοήθησα να σταθεί στα πόδια της λέγοντας χαρωπά:

«Ωραία».

«Υπάρχει... υπάρχει ένας νεκρός εκεί μέσα, έτσι δεν είναι;»

Συμφώνησα.

«Ναι. Πάω στον τηλεφωνικό θάλαμο εδώ πιο κάτω για να καλέσω την αστυνομία. Στη θέση σας, θα πήγαινα να περιμένω μέσα στο σπίτι». Ύψωσα αποφασιστικά τη φωνή μου για να σταματήσω τις διαμαρτυρίες της. «Πηγαίνετε στην τραπεζαρία... στα αριστερά σας, όπως θα μπειίτε. Η δεσποινίς Πίμπμαρς σάς ετοιμάζει τσάι».

«Α, ώστε αυτή είναι η δεσποινίς Πίμπμαρς... Είναι τυφλή;»

«Ναι. Ήταν μεγάλο σοκ και για εκείνη, φυσικά, αλλά αντιδρά πολύ ψύχραιμα. Ελάτε, πάμε μέσα. Ένα τσάι θα σας κάνει καλό καθώς θα περιμένετε να έρθει η αστυνομία».

Πέρασα το χέρι μου γύρω από τους ώμους της και την κατηύθυνα στο μονοπάτι του κήπου. Μέσα στο σπίτι, την τακτοποίησα στο τραπέζι της τραπεζαρίας και έφυγα ξανά γρήγορα για να κάνω το τηλεφώνημα.

Μια ανέκφραστη φωνή είπε: «Αστυνομικό Τμήμα Κρόουντιν».

«Μπορώ να μιλήσω στον αστυνομικό επιθεωρητή Χάρντκαστλ;»

«Δεν ξέρω αν είναι εδώ. Ποιος τηλεφωνεί;» είπε η φωνή επιφυλακτικά.

«Πείτε του ότι είναι ο Κόλιν Λαμπ».

«Μια στιγμή, παρακαλώ».

Περίμενα. Ύστερα άκουσα στο τηλέφωνο τη φωνή του Ντικ Χάρντκαστλ.

«Κόλιν; Δε σε περίμενα από τώρα. Πού είσαι;»

«Στο Κρόουντιν. Για την ακρίβεια, στην Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ. Στον αριθμό 19 υπάρχει ένας άνδρας νεκρός, από μαχαίρι, νομίζω. Ήταν ήδη νεκρός εδώ και μισή ώρα περίπου».

«Ποιος τον βρήκε; Εσύ;»

«Όχι, εγώ ήμουν ένας ανυποψίαστος περαστικός. Ένα κορίτσι πετάχτηκε ξαφνικά από το σπίτι σαν τρελαμένη νυχτερίδα, έπεσε πάνω μου και παραλίγο να με ρίξει κάτω. Είπε πως μέσα στο σπίτι υπήρχε ένας νεκρός στο πάτωμα και μια τυφλή θα τον πατούσε».

«Δε με δουλεύεις, ελπίζω;» είπε ο Ντικ με καχυποψία.

«Φαίνεται απίθανο, το παραδέχομαι. Όμως τα πράγματα είναι όπως σου τα είπα. Η τυφλή λέγεται Μίλισεντ Πίμπμαρς και είναι η ιδιοκτήτρια του σπιτιού».

«Και θα πατούσε τον πεθαμένο;»

«Όχι με την έννοια που το λες. Ούσα τυφλή, δεν είχε καταλάβει ότι υπήρχε στο πάτωμα ένας νεκρός».

«Βάζω μπρος τον μηχανισμό. Περίμενέ με εκεί. Τι έκανες με το κορίτσι;»

«Η δεσποινίς Πίμπμαρς τής ετοιμάζει τσάι».

Ο Ντικ σχολίασε ότι ακουγόταν ως μια πολύ ωραία και ζεστή ατμόσφαιρα.

Στον αριθμό 19 της Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ η μηχανή του νόμου είχε πάρει μπρος. Βρίσκονταν ήδη εκεί ένας ιατροδικαστής, ένας φωτογράφος της αστυνομίας και άνδρες της Σήμανσης για δακτυλικά αποτυπώματα. Κινούνταν όλοι μεθοδικά, απασχολημένος καθένας με τη διαδικασία της ειδικότητάς του.

Στο τέλος, έφτασε και ο επιθεωρητής Χάρντκαστλ, ένας ψηλός άνδρας με ανέκφραστο πρόσωπο και εκφραστικά φρύδια, πολύ σεβάσμιος, για να φροντίσει να εκτελούνται όλα όσα είχε ζητήσει και να βεβαιωθεί ότι εκτελούνται σωστά. Έριξε μια τελευταία καλή ματιά στο πτώμα, αντάλλαξε δυο λόγια με τον ιατροδικαστή και ύστερα πήγε απέναντι, στην τραπεζαρία, όπου περίμεναν καθισμένοι τρεις άνθρωποι έχοντας μπροστά τους άδεια φλιτζάνια τσαγιού: η δεσποινίς Πίμπμαρς, ο Κόλιν Λαμπ και ένα ψηλό κορίτσι με σγουρά καστανά μαλλιά και μεγάλα τρομαγμένα μάτια. Πολύ νόστιμη, παρεμπιπτόντως, όπως πρόσεξε ο επιθεωρητής.

Συστήθηκε στη δεσποινίδα Πίμπμαρς.

«Επιθεωρητής Χάρντκαστλ».

Ήξερε μερικά πράγματα για τη δεσποινίδα Πίμπμαρς, παρότι οι δρόμοι τους δεν είχαν διασταυρωθεί ποτέ επαγγελματικά. Την είχε συναντήσει καμιά δυο φορές και είχε μάθει ότι ήταν πρώην καθηγήτρια και δίδασκε με το σύστημα Μπράιγ στο Ίδρυμα Άρονμπεργκ για παιδιά με αναπηρία. Φαινόταν τελείως απίθανο το γεγονός ότι είχε βρεθεί ένας άνθρωπος δολοφονημένος στο λιτό νοι-

κοκυρεμένο σπίτι της... ωστόσο διάφορα απίθανα πράγματα συνέβαιναν πιο συχνά απ' όσο θα περίμενε κανείς.

«Φοβερό, δεσποινίς Πίμπμαρς», της είπε. «Πρέπει να ήταν μεγάλος ο κλονισμός για εσάς. Θα χρειαστώ μια σαφή κατάθεση από όλους σας για το τι ακριβώς συνέβη. Όπως με πληροφόρησαν, το πτώμα ανακάλυψε η δεσποινίς», έριξε μια γρήγορη ματιά στο σημειωματάριο που του έδωσε ένας αστυφύλακας, «Σίλα Γουέμπ. Αν μου επιτρέπετε να χρησιμοποιήσω την κουζίνα σας, δεσποινίς Πίμπμαρς, θα πάω εκεί με τη δεσποινίδα Γουέμπ για να μιλήσουμε με την ψυχία μας».

Άνοιξε την πόρτα της τραπεζαρίας που οδηγούσε στην κουζίνα, και στάθηκε για να περάσει πρώτη η κοπέλα. Ένας νεαρός αστυνομικός με πολιτικά είχε ήδη εγκατασταθεί στην κουζίνα και έγγραφε, απαρατήρητος, σε ένα μικρό τραπέζι με επιφάνεια από φορμάικα.

«Αυτή φαίνεται άνετη», είπε ο Χάρντκαστλ, σπρώχνοντας προς την κοπέλα μια μοντέρνα απομίμηση καρέκλας Ουίνδσορ.

Η Σίλα Γουέμπ κάθισε νευρικά και κοίταξε τον επιθεωρητή με τα μεγάλα τρομαγμένα μάτια της.

Ο Χάρντκαστλ λίγο έλειψε να της πει *Δε θα σε φάω, καλό μου κορίτσι*, αλλά συγκρατήθηκε.

«Μην ανησυχείτε, δεσποινίς», είπε. «Θέλουμε απλώς να καταγράψουμε μια καθαρή εικόνα. Λοιπόν, το όνομά σας είναι Σίλα Γουέμπ... και η διεύθυνσή σας;»

«Πάλμερστον Ρόουντ 14, μετά τις εγκαταστάσεις γκαζιού».

«Μάλιστα. Και... εργάζεστε, υποθέτω...»

«Ναι. Είμαι στενογράφος στο Γραφείο Γραμματειακής Υποστήριξης της δεσποινίδος Μάρτιντεϊλ».

«Γραφείο Γραμματειακής Υποστήριξης και Δακτυλογραφήσεων Κάβεντις, αυτή δεν είναι η πλήρης επωνυμία;»

«Ακριβώς».

«Πόσον καιρό εργάζεστε εκεί;»

«Έναν χρόνο περίπου. Για την ακρίβεια, δέκα μήνες».

«Ωραία. Πείτε μου τώρα με απλά λόγια, πώς έγινε και βρεθήκατε σήμερα στον αριθμό 19 της Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ;»

«Λοιπόν, ακούστε πώς έγινε». Τώρα η Σίλα Γουέμπ μίλησε με περισσότερη αυτοπεποίθηση. «Η δεσποινίς Πίμπμαρς τηλεφώνησε στο γραφείο μας και ζήτησε να πάει στο σπίτι της μια στενογράφος στις τρεις. Έτσι, όταν επέστρεψα από το μεσημεριανό μου διάλειμμα, η δεσποινίς Μάρτιντεϊλ μου είπε να πάω εγώ».

«Το οποίο ήταν κάτι συνηθισμένο; Εννοώ, ήσασταν η πρώτη στη λίστα διαθεσιμότητας ή όπως αλλιώς ρυθμίζονται στο γραφείο σας αυτά τα ζητήματα;»

«Όχι ακριβώς. Η δεσποινίς Πίμπμαρς είχε ζητήσει ειδικά εμένα».

«Η δεσποινίς Πίμπμαρς είχε ζητήσει ειδικά εσάς». Τα φρύδια του Χάρντκαστλ κατέγραψαν αυτή τη λεπτομέρεια. «Μάλιστα... επειδή είχατε ξαναδουλέψει για αυτήν;»

«Δεν είχα ξαναδουλέψει», είπε γρήγορα η Σίλα.

«Όχι. Είστε βέβαιη;»

«Ναι, απολύτως. Θέλω να πω, είναι το είδος του πελάτη που δε θα ξεχνούσε κάποιος. Δεν είναι περιέργο;»

«Πολύ. Ωστόσο, ας μη σταθούμε σ' αυτό προς το παρόν. Φτάσατε εδώ πότε;»

«Πρέπει να ήταν λίγο πριν από τις τρεις, γιατί ο κούκος...» Σταμάτησε απότομα. Άνοιξε διάπλατα τα μάτια της. «Παράξενο. Πολύ παράξενο. Δεν το σκέφτηκα ξανά από τότε».

«Τι ήταν παράξενο και δεν το σκεφτήκατε, δεσποινίς Γουέμπ;»

«Μα... τα ρολόγια».

«Τι έγινε με τα ρολόγια;»

«Ο κούκος χτύπησε τρεις φορές, πολύ σωστά, όμως όλα τα άλλα ρολόγια πήγαιναν μία ώρα μπροστά. Τι παράξενο!»

«Πολύ παράξενο, πράγματι», συμφώνησε ο επιθεωρητής. «Τώρα πείτε μου, πότε αντιληφθήκατε το πτώμα;»

«Όταν πήγα να κάνω τον γύρο του καναπέ. Τότε το... τον είδα. Ήταν φρικτό, φρικτό...»

«Φρικτό, ασφαλώς. Πείτε μου, αναγνωρίσατε αυτόν τον άνθρωπο; Τον είχατε ξαναδεί;»

«Α, όχι!»

«Είστε βέβαιη; Ίσως φαινόταν πολύ διαφορετικός απ' ό,τι συνήθως, ξέρετε. Σκεφτείτε προσεκτικά. Είστε απολύτως βέβαιη ότι ήταν κάποιος που δεν είχατε ξαναδεί ποτέ;»

«Είμαι απολύτως βέβαιη».

«Μάλιστα. Πάει αυτό. Και τι κάνατε;»

«Τι έκανα;»

«Ναι».

«Ε... τίποτα... απολύτως τίποτα. Δεν μπορούσα».

«Κατάλαβα. Τον αγγίξατε καθόλου;»

«Ναι... ναι, τον άγγιξα. Για να δω αν... εννοώ... μόνο για να καταλάβω αν... Ήταν... πολύ κρύος και... και... το χέρι μου γέμισε αίματα. Ήταν απαίσιο... ήταν πηχτό και κολλούσε».

Άρχισε να τρέμει.

«Ελάτε, ελάτε», είπε ο Χάρντκαστλ σε πατρικό τόνο. «Πάει, πέρασε πια. Ξεχάστε το αίμα. Ας πάμε παρακάτω. Τι έγινε μετά;»

«Δεν ξέρω... Α, ναι, ήρθε αυτή».

«Η δεσποινίς Πίμπμαρς εννοείτε;»

«Ναι. Μόνο που τότε δε σκέφτηκα ότι ήταν η δεσποινίς Πίμπμαρς. Μπήκε στο δωμάτιο με μια... τσάντα με ψώνια». Χρωμάτισε τις λέξεις *τσάντα με ψώνια* σαν να ήταν κάτι αταίριαστο και άτοπο.

«Τι της είπατε;»

«Δε νομίζω ότι της είπα κάτι... προσπάθησα, αλλά δεν μπορούσα. Ήταν σαν να είχε φράξει... εδώ». Έδειξε τον λαιμό της.

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι του.

«Και τότε... τότε... αυτή είπε *Ποιος είναι εκεί*; και πήγε προς τη γωνία του καναπέ και νόμισα... νόμισα ότι θα... θα τον πατούσε. Και τότε ούρλιαξα... και μετά δεν μπορούσα να σταματήσω και έτρεξα έξω από το δωμάτιο και βγήκα στον δρόμο...»

«Σαν τρελαμένη νυχτερίδα». Ο επιθεωρητής θυμήθηκε την περιγραφή του Κόλιν.

Η Σίλα Γουέμπ τον κοίταξε δυστυχισμένα με τα μεγάλα τρομαγμένα μάτια της και εντελώς αναπάντεχα είπε:

«Με συγχωρείτε».

«Δεν υπάρχει κάτι να σας συγχωρήσω. Διηγηθήκατε τα πράγματα πολύ καλά. Μην τα σκέφτεστε πια. Α, κάτι ακόμη, γιατί ήσασταν μέσα στο δωμάτιο καταρχάς;»

«Γιατί;» Τον κοίταξε με απορία.

«Ναι. Φτάσατε εδώ, προφανώς λίγο νωρίτερα από το ραντεβού σας, και χτυπήσατε την πόρτα, υποθέτω. Αλλά, αν δε σας άνοιξε κάποιος, γιατί μπήκατε στο σπίτι;»

«Α, αυτό εννοείτε. Γιατί έτσι είχε πει να κάνω».

«Ποιος το είχε πει;»

«Η δεσποινίς Πίμπμαρς».

«Νόμιζα πως δεν είχατε μιλήσει καθόλου μαζί της».

«Δε μίλησα εγώ μαζί της. Στη δεσποινίδα Μάρτιντεϊλ το είχε πει... ότι έπρεπε να μπω και να περιμένω στο καθιστικό, πρώτη πόρτα δεξιά στο χολ».

«Ωστε έτσι», είπε ο Χάρντκαστλ σκεπτικός.

«Τε... τελειώσαμε;» ρώτησε η Σίλα Γουέμπ δειλά.

«Νομίζω ναί. Θα σας ζητήσω, ωστόσο, να περιμένετε λίγο ακόμη εδώ, άλλα δέκα λεπτά ίσως, μήπως προκύψει κάτι που θα ήθελα να σας ρωτήσω. Έπειτα θα σας στείλω με αυτοκίνητο της αστυνομίας στο σπίτι σας. Στην οικογένειά σας... έχετε οικογένεια;»

«Ο πατέρας και η μητέρα μου έχουν πεθάνει. Μένω με μια θεία μου».

«Το όνομα της θείας σας;»

«Κυρία Λότον».

Ο επιθεωρητής σηκώθηκε και της έδωσε το χέρι του.

«Ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς Γουέμπ», είπε. «Προσπαθήστε να ξεκουραστείτε απόψε. Το έχετε ανάγκη έπειτα από όλα αυτά».

Το κορίτσι χαμογέλασε συνεσταλμένα καθώς περνούσε την πόρτα προς την τραπεζαρία.

«Φρόντισε τη δεσποινίδα Γουέμπ, Κόλιν», είπε ο επιθεωρη-

τής. «Δεσποινίς Πίμπμαρς, θα σας βάλω στον κόπο να έρθετε στην κουζίνα».

Ο Χάρντκαστλ είχε μισοαπλώσει το χέρι του για να κατευθύνει τη δεσποινίδα Πίμπμαρς, μα εκείνη τον προσπέρασε αποφασιστικά, εντόπισε με τις άκρες των δακτύλων της μια καρέκλα στον τοίχο, την τράβηξε προς τα εμπρός και κάθισε.

Ο Χάρντκαστλ έκλεισε την πόρτα. Προτού προλάβει να μιλήσει, η δεσποινίς Πίμπμαρς ρώτησε απότομα:

«Ποιος είναι αυτός ο νέος;»

«Το όνομά του είναι Κόλιν Λαμπ».

«Ναι, μου το είπε. Και ποιος είναι; Γιατί ήρθε εδώ;»

Ο Χάρντκαστλ την κοίταξε λίγο ξαφνιασμένος.

«Έτυχε να περνάει από τον δρόμο, όταν η δεσποινίς Γουέμπ βγήκε από το σπίτι ουρλιάζοντας. Όταν ήρθε μέσα και είδε ο ίδιος τι είχε συμβεί, τηλεφώνησε σε εμάς και του ζητήθηκε να επιστρέψει εδώ και να περιμένει».

«Τον φωνάξατε με το μικρό του όνομα, Κόλιν».

«Είστε πολύ παρατηρητική, δεσποινίς Πίμπμαρς». (Παρατηρητική; Πολύ άτοπη λέξη για την περίπτωση της. Κι όμως, καμία άλλη δεν ταίριαζε.) «Ο Κόλιν Λαμπ είναι φίλος μου, αν και είχα πολύ καιρό να τον δω». Και συμπλήρωσε: «Είναι υδροβιολόγος».

«Α! Μάλιστα».

«Και τώρα, δεσποινίς Πίμπμαρς, κάντε μου τη χάρη και πείτε μου, αν μπορείτε, ό,τι γνωρίζετε γι' αυτό το απροσδόκητο συμβάν».

«Βεβαίως. Όμως δεν έχω να σας πω και πολλά».

«Μένετε εδώ αρκετό καιρό, νομίζω...»

«Από το 1950. Είμαι... ήμουν καθηγήτρια στο επάγγελμα. Όταν μου είπαν πως δεν μπορούσε να γίνει τίποτα για την όρασή μου που εξασθενίξε και ότι πολύ σύντομα θα έμενα τυφλή, αποφάσισα να ειδικευτώ στη γραφή Μπράιγ και σε διάφορες τεχνικές που βοηθούν τους τυφλούς. Τώρα εργάζομαι στο Ίδρυμα Άαρονμπεργκ για τυφλά παιδιά και παιδιά με αναπηρία».

«Ευχαριστώ. Τώρα, όσον αφορά τα σημερινά γεγονότα. Περιμένετε κάποια επίσκεψη;»

«Όχι».

«Θα σας διαβάσω μια περιγραφή του νεκρού για να δούμε αν σας θυμίζει κάποιον. Ύψος μεταξύ ένα και εβδομήντα με ένα και ογδόντα, ηλικίας γύρω στα εξήντα, μαύρα μαλλιά που έχουν γκριζάρει, καστανά μάτια, λεπτό πρόσωπο χωρίς μουστάκι και γένια, έντονο πιγούνι. Εύσωμος, αλλά όχι παχύς. Γκριζο κοστούμι, περιποιημένα χέρια. Θα μπορούσε να είναι υπάλληλος τραπέζης, λογιστής, δικηγόρος ή επαγγελματίας κάποιου είδους. Μήπως σας θυμίζει κάποιον γνωστό σας;»

Η Μίλισεντ Πίμπμαρς σκέφτηκε προσεκτικά προτού απαντήσει.

«Δε θα το έλεγα. Βεβαίως, η περιγραφή είναι πολύ γενική. Ταιριάζει σε πολλούς. Θα μπορούσε να είναι κάποιος που είχα δει ή είχα γνωρίσει σε κάποια περίπτωση, αλλά σίγουρα όχι κάποιος που γνωρίζω καλά».

«Λάβατε τελευταία κανένα γράμμα από κάποιον, οποιονδήποτε, που ζητούσε να σας επισκεφθεί;»

«Σίγουρα όχι».

«Πολύ καλά. Τηλεφωνήσατε στο Γραφείο Γραμματειακής Υποστήριξης Κάβεντις, ζητήσατε μια στενογράφο και...»

Η δεσποινίς Πίμπμαρς τον διέκοψε.

«Με συγχωρείτε. Δεν έκανα ποτέ κάτι τέτοιο».

«Δεν τηλεφωνήσατε στο Γραφείο Κάβεντις και ζητήσατε...» Ο Χάρντκαστλ την κοίταξε έκπληκτος.

«Δεν έχω τηλεφωνο».

«Υπάρχει τηλεφωνικός θάλαμος στο τέρμα του δρόμου», της υπενθύμισε ο Χάρντκαστλ.

«Ναι. Όμως σας διαβεβαιώνω, επιθεωρητά Χάρντκαστλ, ότι δε χρειάστηκα στενογράφο και ότι δεν... επαναλαμβάνω... δεν τηλεφώνησα σ' αυτό το γραφείο για να μου στείλουν μία».

«Δε ζητήσατε συγκεκριμένα τη δεσποινίδα Σίλα Γουέμπ;»

«Δεν είχα ξανακούσει ποτέ μέχρι σήμερα αυτό το όνομα».

Ο Χάρντκαστλ την ξανακοίταξε κατάπληκτος.

«Αφήσατε ανοιχτή την πόρτα του σπιτιού», επισήμανε.

«Το κάνω πολύ συχνά κατά τη διάρκεια της ημέρας».

«Μπορεί να μπει στο σπίτι σας οποιοσδήποτε».

«Κάποιος το έκανε σήμερα, όπως φαίνεται», είπε ξερά η δεσποινίς Πίμπμαρς.

«Δεσποινίς Πίμπμαρς, αυτός ο άνθρωπος, σύμφωνα με τον ιατροδικαστή, πέθανε μεταξύ 1:30 και 2:45. Πού ήσασταν εκείνη την ώρα;»

Η δεσποινίς Πίμπμαρς το σκέφτηκε.

«Στη 1:30 έβγαινα ή ετοιμαζόμουν να βγω από το σπίτι. Είχα να κάνω μερικά ψώνια».

«Μου λέτε πού ακριβώς πήγατε;»

«Μια στιγμή να θυμηθώ. Πήγα στο ταχυδρομείο, στην Όλμπανι Ρόουντ, όπου έστειλα ένα δέμα και αγόρασα γραμματόσημα, έπειτα ψώνισα κάποια πράγματα για το σπίτι, ναι, και μετά αγόρασα σουσέτες και παραμάνες από το εμπορικό κατάστημα Φιλντ και Ρεν. Έπειτα γύρισα εδώ. Μπορώ να σας πω και τι ώρα ήταν. Ο κούκος μου χτύπησε τρεις φορές όταν ήμουν στην εξώπορτα. Ακούγεται ως τον δρόμο».

«Και τα άλλα ρολόγια;»

«Ορίστε;»

«Τα άλλα ρολόγια σας πήγαιναν όλα μία ώρα και κάτι μπροστά».

«Εννοείτε το παλιό εκκρεμές στη γωνία».

«Όχι μόνο αυτό. Και όλα τα άλλα ρολόγια στο καθιστικό σας έδειχναν την ίδια ώρα».

«Δεν καταλαβαίνω για ποια... άλλα ρολόγια μιλάτε. Δεν υπάρχουν άλλα ρολόγια στο καθιστικό μου».

Ηρακλής
ΠΟΥΑΡΟ

«Ποιος είναι;»

«Λέγεται Ηρακλής Πουαρό».

«Τον έχω ακουστά. Νόμιζα ότι είχε πεθάνει».

«Δεν έχει πεθάνει. Όμως έχω την αίσθηση
ότι πλήττει θανάσιμα. Κι αυτό είναι χειρότερο».

Η δακτυλογράφος Σίλα Γουέμπ είχε σαφείς οδηγίες: έπρεπε να βρísκεται στον αριθμό 19 της Ουίλμπραχαμ Κρέσεντ στις τρεις. Εκεί όμως την περίμενε μια μακάβρια έκπληξη: το πτώμα ενός άντρα στο πάτωμα του καθιστικού.

Παρόλο που η Σίλα είναι σοκαρισμένη από την ανακάλυψη του νεκρού, θυμάται πως άκουσε τον κούκο του ρολογιού να σημαίνει τρεις φορές. Όμως στο καθιστικό υπήρχαν άλλα τέσσερα ρολόγια, που όλα έδειχναν ότι η ώρα ήταν 4:13. Το πιο παράξενο στοιχείο και αυτό που προβληματίζει τον Ηρακλή Πουαρό είναι πως μόνο ένα από αυτά τα ρολόγια ανήκε στην ιδιοκτήτρια του σπιτιού...

α. ΑΓΓΕΛΙΚΗ
Ζ. ΡΙΣΤΙΕ

2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3937-2

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 23844

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ